

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Свята Княгиня Юліянія
Ольшанська**

**Holy Knyahynia Juliana
Ol'shans'ka**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

**«З волі Творця Неба й землі Юліянія
живе на всі віки» (з напису на її Раці з наказу
Святителя Митрополита Петра Могили)**

На 11-го жовтня за Григоріанським календарем (цебто 28-го вересня за Юліанським) ми святкуємо Собор Святих Отців Києво-Печерської Лаври, яких Мощі спочивають у Ближніх Печерах (Св. Антонія). Їх - 70 осіб. А 71-ша особа, якої Мощі спочивають у Печерах – молода дівчина, Княгиня Юліянія (популярна форма цього імені – Уляна) Ольшанська, що відійшла від цього земного життя у юному віці 16 літ.

Св. Юліянія – одна з юних Святих, пам'ять про яких пригадує нам, що молоді люди також можуть набувати чесноту відвертаючись від спочатку солодких і приманливих а потім часто гірких наслідків бунтарства та захоплення чуттєвими насолодами та ласощами на шлях Господній і утримання від того, що людей поневолює. А

**“By the will of the Creator of Heaven and
earth Juliana lives forever” (from the inscription
on her Reliquary ordered by St. Peter Mohyla)**

On October 11 on the Gregorian calendar (which is September 28 on the Julian), we celebrate the Synaxis of the Venerable Fathers of the Kyivan Monastery of the Caves, whose Relics are in the Near Caves (of St. Anthony). There are 70 of them. The 71st person whose Relics repose in these Caves is a young girl, the Knyahynia (Princess) St. Juliana (a popular form of the name among Ukrainians is “Ulyana”) Ol'shans'ka who departed this earthly life at the tender age of 16.

St. Juliana is one of the youthful Saints whose memory may help us to recall that young people, too, may acquire virtue by turning from the, at first pleasant and enticing, and then usually bitter fruits, of rebelliousness and sensuality, towards the path of obedience to the way of the Lord and abstinence from that which would enslave them. And if they can do this, then why

якщо вони можуть так чинити, то чому б і нам, яких молодість вже проминула, не намагатися також так жити?

Мало знаємо про життя і смерть Юліянії. Знаємо, що вона жила в першій половині 16-го століття і упокоїлась у Бозі у віці 16 літ, будучи, як видно, прикладом Християнських чеснот. Її батько був Юрій Дубровицький (деякі пишуть «Домбровицький»). Як показує це прізвище, він був володарем земель навколо міста Дубровиці, в нинішній Рівненській області на Волині в західній Україні.

Є й інше прізвище родини Дубровицьких: Ольшанські. Часом пишуть «Гольшанські» бо ж кажуть, що цей княжий рід заснував чоловік, що називався «Гольша». І переважно знаємо Святу Княгиню саме з цим прізвищем: Св. Юліянія Ольшанська. Буває не раз помилка в англійському перекладі, коли цю назву передають начебто вона була ознакою географічною («of Ol'shans'k») а не просто прізвищем певної родини. До того ж, не треба Святу мішати з іншою Юліянією Ольшанською, що жила близько сто років раніше (1375-1448), і була дочкою Івана Ольшанського та третьою дружиною Литовського Князя Вітовта.

Батько Св. Юліянії, Юрій Дубровицький, був меценатом Києво-Печерської Лаври і визначався в боротьби з татарськими наїзниками на Україну. Коли його дочка, Юліянія, померла в ранньому віці 16 літ, то він похоронив її тіло на цвинтарі біля Успенського Собору Лаври.

Десь на початку 17-го століття, коли Архимандритом Лаври був Єлисей Плетенецький, і копали гріб для іншої молоді дівчини то натрапили на домовину Юліянії. На ній була срібна бляшка з написом «Юліянія, княжна Ольшанська, дочка Князя Юрія Ольшанського, як упокоїлась дівцею, 16 літ після свого народження». Коли відкрили домовину Юліянія в ній лежала неначе б то заснула. Все було так як було при

ought not those whose youth has passed also *strive* to do so?

Little is known about her life and death except that she lived in the first half of the 16th century and reposed in the Lord at the age of 16 years, having evidently been a model of Christian virtue. Her father was George (Yuriy) Dubrovyts'kyy (some sources say "Dombrovyts'kyy"). As the surname indicates, he was a ruler of the land around the city of Dubrovytsia, today part of the oblast' of Rivne in Volyn', western Ukraine.

The Dubrovyts'kyy family used another surname as well. It was Ol'shans'kyy, sometimes rendered as "Hol'shans'kyy", as this princely family was said to have been founded by a man named "Hol'sha". It is generally by that name that the Holy Princess is known: St. Juliana Ol'shanska. A common error, when rendering this surname in English, is to write "of Ol'shans'k", as though the name derived from a geographic location rather than a noble family. St. Juliana is also not to be confused with an earlier Juliana Ol'shans'ka (1375-1448), daughter of John (Ivan) Ol'shans'kyy, who was the third wife of the Lithuanian King Vytautas.

St. Juliana's father, George Dubrovyts'kyy, was a benefactor of the Kyivan Monastery (Lavra) of the Caves and distinguished himself in the struggle against the Tatar invaders of Ukraine. When Juliana, his daughter, died at the tender age of 16, her body was buried in the cemetery beside the Dormition Cathedral of the Lavra.

Sometime at the beginning of the 17th century, when the Archimandrite of the Lavra was Yelysey Pletenets'kyy, a grave was being dug for another young girl and Juliana's casket was found. On it was a silver plaque with the inscription: "Juliana, Princess Ol'shans'ka, daughter of Prince George Ol'shans'kyy, who reposed a virgin, 16 years after her birth". When the casket was opened Juliana appeared to be asleep. Everything was as it had been at her funeral many years before. The casket was immediately brought into the Church with no special ceremonies.

Похороні багато років перед тим. Домовину зразу перенесли в Храм без особливих Відправ.

Коли Св. Петро Могила був Архимандритом Лаври, декілька років після перенесення Мощів Св. Юліянії, вона відвідала його в сні і запитала чому так легковажно відносяться до її Мощів. У відповідь Архимандрит наказав зробити Раку для неї з новим написом: «З волі Творця Неба й землі Юліянія живе на всі віки, як покровителька і сильна заступниця в Небі. Тут - кості... лік на всі страждання... Ти прикрашаєш Рай, Юліяніє, як цвіт прекрасний...»

У 1718 р. вогонь знищив частину її Мощів. Решта положили в Раку в Близькі Печери Св. Антонія у Лаврі. Частину також тримають у Свято-Микольському Соборі в Дубровиці в Рівненській області на Волині, де проживала Св. Юліянія. (Тут подаємо Ікону, в якій Св. Юліянія - друга особа з лівої сторони).

Її пам'ять також особливо святкуємо на 6/19 липня в день Відкриття її Мощів, як також на день Собору Сімох Святих Волинських 10/23 жовтня. Нехай ця вічно молода Свята допомагає нам іти по дорозі святості через відданість нашому Спасителю, Богу Предвічному, Який увійшов у час і простір як Людина, щоб привести нас у Своє Царство, де час переможений вічністю. Амінь.

When St. Peter Mohyla was Archimandrite of the Lavra some years after this translation of the Relics of St. Juliana, she visited him in a dream asking why her Relics were being neglected. The Archimandrite responded by having a Reliquary made for her, upon which he placed a new inscription: "By the will of the Creator of heaven and earth Juliana, patroness and great intercessor in Heaven, lives forever. Here are the bones... healing for all suffering... You adorn Paradise, Juliana, like a beautiful flower..."

After a fire destroyed a portion of her Relics in 1718, the remainder were placed in a Reliquary in the Near Caves of St. Anthony in the Lavra. A portion is also kept in the St. Nicholas Cathedral in Dubrovytsia in oblast' of Rivne in Volyn', where St. Juliana lived. (We reproduce here an Icon in which St. Juliana is the second person from the left).

She is also particularly remembered on July 6/19 on the day of the uncovering of her Relics as well as on the day of the Synaxis of the Seven Saints of Volyn', October 10/23. May this eternally youthful Saint inspire us to follow the path of holiness through dedication to our Saviour, the eternal God, who entered time and space as Man, to bring us to His Kingdom, where time is transcended by eternity. Amen.